
ЗАДУЖБИНА „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА СРБИЈЕ
ИНСТИТУТ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И УМЕТНОСТ
БЕОГРАД

ДЕСАНКИНИ МАЈСКИ РАЗГОВОРИ
Књ. 40

ДЕСАНКИНИ МАЈСКИ РАЗГОВОРИ

ПОЕЗИЈА
ЖИВОРАДА
НЕДЕЉКОВИЋА

ЗБОРНИК РАДОВА

Београд, 12. децембар 2023.

Уредници

СВЕТЛАНА ШЕАТОВИЋ
МАРКО АВРАМОВИЋ

БЕОГРАД
2024.

Научни одбор

проф. др Бојан Ђорђевић, редовни професор,
Филолошки факултет, Београд

др Светлана Шеатовић, научни саветник,
Институт за књижевност и уметност, Београд

проф. др Зорана Опачић, редовни професор,
Учитељски факултет, Београд

проф. др Јелена Јовановић, ванредни професор,
Филозофски факултет, Ниш

Организациони одбор

Мирјана Станишић, Народна библиотека Србије
мсп Маша Петровић,

Институт за књижевност и уметност, Београд

Рецензенти

др Марко М. Радуловић, виши научни сарадник
Института за књижевност и уметност

др Јелена Младеновић, доцент
Филозофског факултета Универзитета у Нишу

др Јелена Марићевић Балаћ, доцент
Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду

Марко Аврамовић*

УДК – 821.163.41.09-1 Недељковић Ж.

Институт за књижевност и уметност, Београд

НЕДЕЉКОВИЋЕВА ОДБРАНА ПОЕЗИЈЕ Над песмом „Надмоћ метафоре“

Сажетак: У тексту се анализира песма „Надмоћ метафоре“ Живорада Недељковића из збирке *Овај свей*. Полазимо од општих маркатних карактеристика Недељковићеве поезије које се очитују и у овој песми, а онда указујемо на метапоетичке ставове које овај песник у њој исказује самеравајући их и у контексту савремене српске поезије. Разматрамо и текстуалне и семантичке везе које се успостављају између овог Недељковићевог текста и остварења енглеског романтичарског песника Персија Биша Шелија.

Кључне речи: метапоезија, поезија и стварност, савремена српска поезија, роматизам

У истакнутом и већ поодавно критичарски верификованом песничком опусу Живорада Недељковића и поред разноврсности и обиља које са собом носи, могуће је одредити тачке на којима овај плодни песник највише инситира. Упоредо са високим оценама Недељковићеве поезије, критичари су указали на марканте топосе његове лирике. Како је, рецимо, навео Саша Радојчић, један од прилежнијих Недељковићевих тумача: „Књижевни третман свакодневице и стална

---

* mrkavramovic@yahoo.com

размена планова узвишеног и обичног, ванвременог и пролазног, наглашена свест о артифицијелности песме и доминантно меланхолично расположење основне су линије које оцртавају портрет Недељковићеве поезије.“ (Радојчић 2003: 38).

У овако обликованом песничком свету чија је „једна од централних тема [...] однос језика и реалности“ (Павковић 2003: 21), снажно је наглашена и метапоетска нит. Овај плодни савремени песник неретко истовремено пева и о свету који га окружује и о начинима на које се оно што се око њега налази транспонује у речи. Често баш творевине имагинације у Недељковићевој поезији добијају предност над онима које можемо опазити пред нашим очима. Тако рецимо у збирци *Језик увелико* (2000) доминира идеја језичке посредованости свеукупног човековог искуства.

Из овог снажног осећаја и запитаности над сопственим језичким уметничким делом Недељковић обликује своја остварења и као текстуалну мрежу унутар које комуницира са бројним књижевним, пре свега песничким претходницима и сродницима. Током стваралачког века Живорада Недељковића може се пратити његов дијалог са књижевним наслеђем, можда најпре са истакнутим песничким ауторима друге генерације нашег послератног модернизма, попут Лалића, Радовића и Ристовића, али и те како и са дубљим слојевима наше песничке традиције као што су Војислав Илић и Дис.

Опсег Недељковићевог књижевног искуства се не зауставља само на границама наше националне литературе. Његов интегрални део су и бројни аутори европске и светске поезије, посебно они са енглеског говорног подручја. Да се Недељковићево лирско Ја често

креће између два света, између непосредне реалности и оног у књижевности створеног, као и о његовој блискости са поезијом енглеског језика сведочи и рана песма „Неподношљиво“ из прве песникове књиге *Поїрешна йроїноза* (1991). У њој лирски субјект, иако, како се у песми наводи „вече не подсећа ни на шта“ (Недељковић 2023: 11), не може да се отме питању „Шта ли сада ради / Алфред Пруфрок“ (Недељковић 2023: 11). Ово се догађа због тога што славни Елиотов лирски јунак у „Љубавној песми Ц. Алфреда Пруфрока“ започиње свој монолог евоцирајући доба дана у којем се налази, а то је управо вече. Тако се у Недељковићевој поезији свакодневица и литерарни свет налазе од самих почетака његовог стваралаштва у сталној интерференцији.

Све ствари којих смо се дотакли у претходним пасусима и које су карактеристичне за Недељковићев опус *in toto* – метатекстуални слој, однос између стварности и имагинације, комуникација са другим песничким текстовима – можемо наћи у дужој дводелној песми карактеристичног наслова „Надмоћ метафоре“, коју је овај аутор сместио на уводно, повлашћено место, једне од својих најбољих и најзапаженијих песничких књига *Овај свети* (2009). Овако вишеструко маркирана – насловом, као и положајем у збирци – ова песма заслужује да јој се посвети посебна пажња.

И у остварењу „Надмоћ метафоре“ најпре се евоцира један догађај на који је лирски субјект наишао читајући. Али овај пут у питању није поезија или лепа књижевност уопште, већ орнитолошко штиво, књига *Птице божја створења*, која доноси приче из природе које је њен аутор забележио посматрајући птице. На лирску инстанцу песме најснажнији утисак је оставио подвиг маленог црвендаћа који је успео да одбрани

своје гнездо од налета много снажнијег јастреба. Овај „опис готово нестварног сусрета јастреба [...] и нејаког црвендаћа“¹, толико снажно делује на онога ко нам песму казује, да представља важан корак у личној самоспознаји:

*Зірабио сам йлен и не исйушйтам іа,
Или је он мене йресрео и, умесйіо да черуіа слојеве,
Он наслаіе чистіе йене, йрозирносйі неку нейознайшу,
Умеће йако іде с муком се кроз себе йробијах
Да досйео бих до зрачка, и йрудвице озарења.*

У стиховима који следе долази, ипак, до одступања од догађаја који је забележио орнитолог. Имагинација лирског сопства песме наставља својим путем и у тумачењу и самопредстављању управо прочитаног случаја користи лично, такође читалачко, искуство:

*Али, у йіој слици не замишљам црвендаћа
Неіо шеву, йййичицу коју исйіо йако нисам
Видео никада, ни чуо.
О њој знам оно шйіо знају йесници,
То да шева није земаљски сйвор,
Она је једина небеска йййица
Чије йевање до нас дойире.*

На овом месту се још једном потврђује да је у Недељковићевој поезији литерарно искуство интегрални и равноправни део целокупног искуства, и сазнања до којих долазимо преко поезије не стоје на нижем ступњу вредности од оних које стичемо непосредно. У неким случајевима је управо супротно. Тако и у „Надмоћи метафоре“ птица која чини тако

¹ Сви цитати из песме „Надмоћ метафоре“ дати су према издању у књизи *Овај свети* (Београд, 2009), стр. 7–9.

чудесну ствар, односно „буди оно најчистије у нама“, може бити једино шева, коју лирски субјект познаје на основу чувене Шелијеве песме „Шеви“, једног од амблемских текстова европског песничког романтизма, и на коју ће директно указати цитатом из ње на почетку другог дела песме.

У гласовитој песми енглеског романтизма шевин пој је нешто најсавршеније што постоји. Све друге песме, али и остале лепоте света не могу се са њим поредити. Отуда је и једна од главних брига песничког субјекта ове песме проналажење правог поређења за ову птицу и њену песму, оног које ће бити ње достојно. Након питања које се упућује шеви: „О да л' си к'о ствари друге? Шта ти је најсличније?“ (Шели 1964: 34), следи низ поређења у којима се она пореди са песником, племенитом девом, свицем од злата, ружом у жбуну... мада се чини да ниједна од ових фигура на домаша висину шевине песме.

Попут енглеског песник и Недељковић у „Надмоћи поезије“ тражи праву метафору за своју птицу, иако због њене чудесности тако нешто није уопште лако пронаћи. Лирски субјект ипак покушава па је она „облак ватре и даје крила плавој дубини / Она је оштра стрела која жури сребрном сфером / И изазов је свим метафорама облика и боја.“ Такође, на Шелијевом трагу, и у Недељковићевој песми се наводи да пој ове птице превазилази све што је од овог света: „Земаљске песме такав божански занос / Не познају“.

Други део песме у свом првом строфоиду, како смо већ поменули, доноси директни цитат последње строфе Шелијеве песме. Ипак, за разлику од песничког Ја песме „Шеви“ које даје предност поју ове мале птице над певањем песника, будући да радост њеног певања

они не успевају да досегну („најслађом песмом нашом највећа туга блуди“), лирски субјект Недељковићеве песме има нешто другачије виђење.

Ово другачије гледање лирског Ја његове песме може се једним делом видети и из цитата из Шелија које се доноси у песми „Надмоћ метафоре“. Чини се да цитат последње строфе песме „Шеви“ Недељковић даје, у свом препеву, и он гласи:

*Кад би ме научила ѿловини радостѝ
Коју ѿвој мозак мора да ѿознаје
Тако луд склад ѿишекао би
Са мојих усана
Да би светѝ слушао, док сам ја само
Биће шѝо слуша.*

Иако је у питању прилично дослован превод, у последњем полустиху строфе Недељковић знатно одступа од овог принципа, па чак и тачности превода². Лако је упоређивањем закључити да се превод овог полустиха у његовој песми знатно разликује и од осталих српских препева Шелијеве песме³. Мислимо да је овакву интерпретацију Недељковић извео да би што више акцентовао начин на који он види позицију лирског сопства Шелијеве песме.

Заразлику од њега лирски субјект песме српског песника не остаје само на позицији слушаоца и посматрача

² У оригиналу Шелијева строфа гласи: „Teach me half gladness / That thy brain must know, / Such harmonious madness / From my lips would flow / The world should listen then – as I am listening now“ (Shelley 1901: 382)

³ Мислимо овде на препеве Анице Савић Ребац, Ранке Куић и Драгана Пурешића. Рецимо у препеву Ранке Куић, у чијем смо већ преводу и цитирали Шелијеве стихове у овом раду, последњи стих гласи: „и свет би мене слуш’о к’о ја те песме твоје“ (Шели 1964: 36).

природе, већ задржава право и на достојанство онога што је написано, не пристајући да ономе што већ постоји у природи да апсолутну премоћ и подлегне, како сам каже, тој заводљивој прозирности неба, односно чистоћи онога што је небо створило. Тако и први Недељковићев стих који за цитираним препевом следи, бива директно контрастиран оном поменутом Шелијевом слободније препеваном полустиху:

*Ја сам и биће које чисти, догао бих,
И брани свој њосед од те иако заводљиве
Прозирности неба; моја душа
Радосни земаљске уознаје и присваја,
Да би с њима лакше њрхнула.*

Лирско Ја песме „Надмоћ метафоре“ користи ове елементе природе и заједно их са искуством стеченим посредством литературе амалгамише у један нов глас и осећајни импулс који одашиље у свет. У овом конкретном случају се један догађај из природе претвара у универзалну метафору односа у коме наизглед слабији, будући да брани оно најдрагоценије, извојује победу.

Оно што је посебно уочљиво у Недељковићевој песми је поверење које песничко Ја има у то да ће бити саслушано и опажено („Ја знам да свет, крилима и моћима опремљен, откуцаје / Мога срца слуша.“). Иако нема илузија у погледу сопствене величине и снаге, лирски субјект баш због свог оскудног одела и недаћа које га море, и у којима стоји наспрам некад страшног окружења, преузима и за означавање односа песника и света ову исту метафору сукоба мале птице, била она црвендаћ или шева, и јастреба. А оно што та птица-песник брани и одашиље у свет јесу нада и вера. Ове две врховне врлине као што користе њему служиће и

будућем читаоцу, био он проучавалац ове древне уметности или само њен љубитељ, који их од песника добија да се и сам избори са свим животним недаћама и опасностима које он носи. Како у песми и каже лирско Ја:

*Али сѝварам и наду, и веру
Да моју изаћи на крај с најасником
И ошераѝи ја лако, без ѝује,
У дирљивом ѝризору чији ће сваки геѝаљ
Уѝијаѝи и ѝамѝиѝи, сакривен у ѝаѝерју,
Посвећени изучавалац и заљубљеник.*

Отуда, заправо, песник и ствара надмоћну метафору, истакнуту и у наслову ове песме, уз чију помоћ се могу савладати и неке наизглед непремостиве животне потешкоће.

Поетичким становиштем изнетим у песми „Надмоћ метафоре“ Живорад Недељковић даје веома високо место поезији, која према томе и у данашњем свету, барем за своје читаоце, има велику важност и значај. Ово Недељковићево наглашавање вредности песничког посебно долази до изражаја, а помало и изненађује, у контексту честог самооспоравања и самопреиспитивања модернистичке и постмодернистичке поезије. Наиме, у метатекстуалним деловима савремених песничких текстова доминира дискурс сумње који често и отворено признаје немоћ и непотребност самог песничког остварења. Да је ово карактеристика уметности нашег доба одавно је препознато, па је још пре више од пола века Џефри Хартман дијагностификујући да се налазимо у „ери сумње“ записао да је „уметник [је], заиста, често најжешћи критичар сопственог медија који се окреће против себе у свом немилосрдном нагону за самокритиком“ (Hartman 1970: 58).

Немоћ о којој савремени уметници певају и уопште пишу је вишеструка, она може бити немоћ обликовања, односно немогућности да се до адекватног исказа дође⁴, па тако песнички и уопште сваки уметнички текст остаје само један (неуспео) покушај (само)изражавања. Са друге стране, испољава се и скепса према могућности било какве шире рецепције песничког остварења, ма колико вредно и успело оно било. Модерног човека стихови, и све оно друго чиме се баве чудаци који себе називају песницима, уопште не занима. У савременој српској поезији такође је обиман корпус текстова које прожима наведена скепса спрам самог песништва. Као једна од првих асоцијација, свакако се јавља песнички циклус Бранка Миљковића „Критика поезије“, из песничке збирке *Порекло наде*⁵, или, рецимо, неке од песама Недељковићу по много чему блиског Александра Ристовића⁶.

⁴ Није се узалуд Недељковић још деценију раније у односу на песму коју смо овде анализирали поигравао ироничном синтагмом „тачни стихови“, коју је ставио и у наслов једне од својих запаженијих збирки.

⁵ У једној од најкарактеристичнијих песама овог циклуса „Беда поезије“ Миљковић управо тематизује немогућност проналаска „правих“ речи, којима ће се заиста исказати намеравано. Због тога, он у овој песми даје предност самом живљењу у односу на писање („Јер песма се не пише она се живи“ (Миљковић 1981: 258))

⁶ У својој металирици Ристовић је врло често био заокупљен управо одјеком који поезија производи у садашњем тренутку. Певао је тако о времену малих песника „чија слава не досеже / Ни до суседне улице“ (Ристовић 1981: 15), као и о томе да „ни Овидије ни Паунд ни било који други песник / једноставно не постоје / за већину света који сам познавао, / који познајем / или који намеравам тек упознати.“ (Ристовић 1985: 108). Ипак, иако је био свестан да се поезија у данашњем времену слабо чита, Ристовић је, ипак, у овим својим скептичним ставовима сачувао и зрнце

Управо због ове модерне скепсе спрам поезије и уметности уопште, Недељковић се у овој песми морао вратити неколико корака уназад, ка Шелију, који није био аутор само неколико славних ода, које су обележиле доба европског романтизма, већ и писац једне од најславнијих есејистичких одбрана поезије у историји, трактата „Одбрана поезије“⁷, који се завршава можда још гласовитијом реченицом, која је позната скоро свакоме ко се иоле за поезију интересовао, и која гласи: „Песници су непризнати законодавци света“ (Шели 1964: 104).

У свом полемичком одговору на нападе оних који су, у зору једне епохе која се све више окретала науци и технологији, постављали питање сврхе и потребе поезије и сматрали је анахроном⁸, Шели је изрекао поред наведене најчувеније и бројне друге похвале поезији. Он њу ставља изнад разума, сматрајући да она делује „на божански и несхватљив начин, преко и изнад свести“ (Шели 1964: 74). Изгледа да у односу на песму „Шеви“ песник овде даје премоћ поезији над природом, будући да она „подиже копрену са скривене лепоте света и чини да обичне ствари постају као да нису обичне“ (Шели 1964: 76).

наде да ова суморна становишта и предвиђања о садашњости и будућности поезије могу бити изневерена. Тако се и у једној од његових изванредних минијатура из циклуса „Дух злата“ помаља и недокучиви лик читаоца: „Поезију више нико не чита. / Па онда ко си ти кога видим / нагнутог над овом књигом?“ (Ристовић 1984: 92).

⁷ За савременог теоретичара књижевности Паула Х. Фраја овај Шелијев текст „најснажнија је одбрана поезије икада написана“ (Fry 1995: 3).

⁸ Шели је свој чувени текст написао као полемичку реакцију на есеј Томаса Лава Пикока „Четири века поезије“.

Поред овога, аутор „Оде западном ветру“ у своме трактату жели и да укаже на „утицај песника, у широком и правом смислу те речи, на његово властито и сва потоња доба“ (Шели 1964: 93). Шелију је стало да покаже значај поезије за човека – она му „обележава дотад неуочене односе ствари и овековечује то уочавање“ (Шели 1964: 69), као што и „проширује опсег уобразиље“, али и „снажи духовну моћ, која је орган човекове моралне природе на исти начин на који вежба оснажује удове“ (Шели 1964: 77).

На овом месту се, чини се, и додирују аутор „Одбране поезије“ са Недељковићем и његовом песмом у погледу дејства које песма може имати на људску природу и дух. Зато се на самом крају „Надмоћи метафоре“ и њено лирско Ја може осетити самоуверено попут оног Шелијевог непризнатог законодавца. И Недељковићев лирски субјект, верујући у дејство које има на читаоца, осећа „силну надмоћ / Која [ме] повремено обузме и снажи“.

Ипак, на самом крају ове Недељковићеве песме-одбране поезије долази до још једног обрта, па њен последњи стих представља признање да за дејство поезије на оне који се у садашњем времену отворе за њене поруке нема никаквих доказа. Ради се, ако га уопште има, о једном унутрашњем скривеном раду и преносу порука, које читалац и посвећеник поезије прима „сакривен у паперју“. За разлику од Шелијевог доба у којем је овај песник још рачунао да ће својом поезијом, трактатима и политичким есејима покренути друштво на револуцију, савременом ствараоцу могућ је само некакав својеврсни „унутрашњи романтизам“, а поверење и самопоуздање за своју делатност песник може пронаћи само у дубоким унутрашњостима сопственог бића.

ЛИТЕРАТУРА И ИЗВОРИ

- Недељковић, Живорад. *Овај свет*. Београд: Архипелаг, 2009.
- Недељковић, Живорад. *Начини њриближавања*. Београд: Задужбина Десанка Максимовић, Народна библиотека Србије, 2023.
- Павковић, Васа. „Језик једноставности. Белешке о лирици Живорада Недељковића“. *Поезија Живорада Недељковића*. Зборник радова. Уредили Славко Гордић и Иван Негришорац. Нови Сад: Матица српска, 2003, стр. 17–21.
- Радојчић, Саша. „Етика ескапизма. О етичком импулсу у поезији Живорада Недељковића“. *Поезија Живорада Недељковића*. Зборник радова. Уредили Славко Гордић и Иван Негришорац. Нови Сад: Матица српска, 2003, стр. 36–42.
- Ристовић, Александар. *Улој на сенке*. Београд: СКЗ, 1981.
- Ристовић, Александар. *Слеја кућа и видовићи сџанари*. Београд: Нолит, 1984.
- Шели, Перси Биш. *Поезија*. Избор, предговор, превод, коментари и белешке Ранка Куић. Београд: Завод за издавање уџбеника Социјалистичке републике Србије, 1964.
- Fry, Paul H. *A Defence of Poetry*. Stanford: Stanford University Press, 1995.
- Hartman, Geoffrey. *Beyond Formalism*. New Haven: Yale University Press, 1970.
- Shelley, Percy Bysshe. *The Complete Poetical Works*. The Riverside Press, 1901.

Marko Avramović

NEDELJKOVIĆ'S DEFENSE OF POETRY: READING
"THE METAPHOR SUPERIORITY" POEM

Summary

This text analyses Živorad Nedeljković's "The Metaphor Superiority" poem from *This World (Ovaj svet)* poetic collection. We focus on Nedeljković's poetry general striking features that are obvious in this poem as well. Next, we point out to this poet's metapoetical attitudes expressed in the poem considered in the context of contemporary Serbian poetry. Additionally, we also tackle both textual and semantic relations established between this Nedeljković's piece of writing and those of an English Romantic poet Percy Bysshe Shelley.

Key words: metapoetry, poetry and reality, contemporary Serbian poetry, Romanticism

---

ПОЕЗИЈА ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА

Садржај

Марко Аврамовић, Свeтлана Шеајновић
Уводна реч
ПОЕЗИЈА ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА 5

I

Драјан Хамовић
ПРИБЛИЖАВАЊА И ОДМИЦАЊА ИЛИ ПОСЛЕ
ТРИДЕСЕТ ГОДИНА 15

Милејта Аћимовић Ивков
БИЋЕ И НИШТА.
ВЕРИЗАМ, МЕЛАНХОЛИЈА И МЕТАФИЗИКА
У ПОЕЗИЈИ ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА 33

Драјица Ужарева
ОВИ И ИНИ СВЕТОВИ ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА..... 61

Данка Сјасојевић
ЛИКОВНОСТ ПЕСНИЧКЕ СЛИКЕ ЖИВОРАДА
НЕДЕЉКОВИЋА..... 85

Тања Којић
ПЈЕСНИЧКА ЛЕКТИРА ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА ... 97

II

Јана М. Алексић
ИЗМЕЂУ ЗВУКА И НЕЧУЈНОСТИ: ИНТИМНА (АУТО)
ПОЕТСКА ОПАЖАЊА ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА... 121

<i>Марко Аврамовић</i> НЕДЕЉКОВИЋЕВА ОДБРАНА ПОЕЗИЈЕ НАД ПЕСМОМ „НАДМОЋ МЕТАФОРЕ“	153
---	-----

<i>Маша Пејровић</i> ПОЕТОЦЕНТРИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ У ПОЕЗИЈИ ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА.....	167
--	-----

III

<i>Александра Секулић</i> ПОСТСКРИПТУМ СМРТИ: МАЈКА	191
--	-----

<i>Милица Ђуковић</i> БОЛЕСТ, ИЗДИСАЈ, КРАЈ: МАЈКА У ПОЕЗИЈИ ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА И ДРАГАНА БОШКОВИЋА	211
--	-----

<i>Оља Василева</i> ИМЕ ЗА ПЕСМУ: СЛИКА(Р), ДЕТЕ И МЕТАФИЗИКА ТЛА У НОВИЈОЈ ПОЕЗИЈИ ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА.....	227
--	-----

<i>Милан Гарић</i> КА ПЈЕСНИЧКОЈ СИНТЕЗИ. ЧИТАЈУЋИ ОТЕТ ПРЕДЕО ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА.....	251
--	-----

IV

<i>Найиаша Симић, Тајјана Релић-Весковић, Јелена Нешковић</i> СЕЛЕКТИВНА БИБЛИОГРАФИЈА ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА.....	269
--	-----

Индекс имена	297
--------------------	-----

ПОЕЗИЈА ЖИВОРАДА НЕДЕЉКОВИЋА
Зборник радова 2024.

Издавачи

Задужбина „Десанка Максимовић“

Народна библиотека Србије

Скерлићева 1, Београд

Институт за књижевност и уметност

Краља Милана 2, Београд

За издаваче

Светлана Шеатовић

Владимир Пиштало

Бојан Јовић

Превод резимеа на енглески језик

Марија Терзић

Лектура и коректура

Драгица Ужарева

Графичко уређење

Лепосава Кнежевић

Штампа

СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК

Тираж

300 примерака

ISBN 978-86-82377-81-8 (ЗДМ)

ISBN 978-86-7035-521-7 (НБС)

ISBN 978-86-7095-333-8 (ИКУМ)

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41.09-1 Недељковић Ж.(082)

ДЕСАНКИНИ мајски разговори (2024 ; Београд)

Поезија Живорада Недељковића : зборник радова /
Десанкини мајски разговори, Београд, 12. новембар 2023. ;
уредници Светлана Шеаговић, Марко Аврамовић. - Београд
: Задужбина "Десанка Максимовић" : Народна библиотека
Србије : Институт за књижевност и уметност, 2024 (Београд
: Службени гласник). - 305 стр. ; 21 см. - (Десанкини мајски
разговори / Задужбина "Десанка Максимовић", Београд ;
књ. 40)

Тираж 300. - Стр. 5-11: Поезија Живорада Недељковића
/ Марко Аврамовић, Светлана Шеаговић. - Напомене и
библиографске референце уз текст. - Библиографија уз
сваки рад. - Summaries. - Регистар.

ISBN 978-86-82377-81-8 (ЗДМ)

ISBN 978-86-7035-521-7 (НБС)

ISBN 978-86-7095-333-8 (ИКУМ)

а) Недељковић, Живорад (1959-) -- Поезија -- Зборници

COBISS.SR-ID 144163337